

ОРДІЛО, або Донбаський розлом

Те, що відбувається на Донбасі, можна назвати саме так – розлом. Між учорашнім і сьогоднішнім, а також завтрашнім днем України. Підло й підступно спровокований ззовні, він пройшов буквально по живому, розділивши території, міста й села та навіть родини на своїх і чужих, на українців у широкому розумінні цього слова, патріотів своєї країни, й на тих, хто без роду та племені, хто заради чужих маячних ідей, інспірованих Кремлем, воює нині під чужими прапорами й із чужою зброєю проти своєї Батьківщини.

52

Не знаю, як довго ще ми будемо змушені пектися кашею, яку заварив агресор на Донбасі, мирити непримиренних ворогів, відновлювати зруйноване й будувати нове майбутнє. Мабуть, дуже довго. Й доведеться відмивати населення від інформаційного бруду російських телеканалів і клептократичної психології «русского мира», в яких вони варяться з «ласки» окупантів і власної дурості вже другий рік поспіль.

Мені все це знайомо не з чуток, донбаський розлом пройшов і по нашій родині. На окупованій території обох областей Донбасу лишилося кілька моїх родичів. Це переважно літні люди та вже немолоді їхні діти, які за ними доглядають. А поблизу лінії фронту в зоні АТО опинилися одразу дві мої двоюрідні сестрички теж уже літнього віку: одна – на нашій території, друга – на окупованій. «Тримали» їх там хворі батьки, діти, господарство. Та й куди їхати? Обидві пережили артилерійські обстріли, не можна сказати, що без проблем зі здоров'ям та нервами. У будинок однієї з них навіть влучив снаряд, але... жодна не сказала й слова поганого про Україну. А сестра, що лишилася на «тій» території, навіть намагалася організувати там пікет «Я – Волноваха», й відмовити її від цього небезпечного наміру було неабияк важко. Вони бачать жахи війни на Донбасі щодня, та не можуть звикнути. Утім, для нормальної людини це й неможливо.

А от один із племінників свідомо залишився в Донецьку й подався в «ДНР», дарма що кандидат наук. Вочевидь, на його вибір вплинули і совкова психологія середовища проживання, і проросійські погляди, і пройдена ним школа «молодих регіоналів». А ще агресивна пропаганда «русского мира». І він цілком логічно обрав для себе сумнівну «кар'єру» в «молодій республіці», навіть не підозрюючи про глибину свого морального падіння. Слава Богу, поки що не зі зброєю в руках. Усі спроби переконати його й зупинити виявилися марними, на всі аргументи він відповідав готовими примітивними фразами-штампами першого російського телеканалу... Довелось переконатися,

що спілкування із зомбованими безумцями успіху не має й викликає в них лише озлоблення та відторгнення. На жаль, таких у Донбасі ще вистачає.

«Гбридна» війна, ідею якої кремлівський керманіч запозичив у німецького кайзера, котрий 1917 року апробував цей безпардонний спосіб знищення противника в самій колишній Російській імперії, ведеться сьогодні на знищення нашої держави.

І річ не в прагненні України стати членом НАТО чи Європейського Союзу. Кремлівського керманіча та його оточення лякає сам факт існування під боком близької за своєю культурою країни, яка в перспективі може побудувати і, я певен, обов'язково успішно побудує своє європейське майбутнє. З високим життєвим рівнем, прозорою економікою, без корупції та «понятій». Що напевне спричинить бажання кремлівських пидданих жити не гірше. А також – безліч відповідних запитань. Таки спричинить, і вже дуже скоро!

На превеликий жаль, і мій рідний Донбас виявився заручником маячних ідей «русского мира» та спроб кремлівської мафії приховати від народу власної країни провали в економіці, про що не пишуть російські та проросійські ЗМІ.

Орієнтовану на експорт вуглеводнів економіку «всесвітньої бензоколонки» чекали криза й стагнація на тлі падіння світових цін на нафту та газ, спричиненого цілою низкою чинників, зокрема й шельфовою революцією у США.

Як очікуваний протестний потенціал перетворити на патріотичну лихоманку? І він встигнув це зробити, окупавши на початку 2014 року Крим і розв'язавши війну на Донбасі.

«Нам нужна маленькая победоносная война!» – пам'ятає цього параноїдального оратора? Утім, перспектива нафтового ринку, схоже, для кремлівської орди жалюгідна: лише в 2019 році ціни можуть змінитися.

Тому тамтешні правителі, усвідомлюючи неминучу поразку, так відчайдушно прагнуть видатися світу білими й пухнастими, аби відновити жадане західне кредитування як порятунок для своєї стрімко всихаючої економіки. А в обмін готові цинічно запропонувати... «охолоджений» варіант конфлік-

ту на Донбасі. Інакше кажучи, заморожений. Тому для посилення тиску на Україну підконтрольні путлеру дикуни з племені ОРДІЛО впродовж багатьох місяців цілодобово гатили, не шкодуючи боєприпасів усіх калібрів, по позиціях ЗСУ, по мирних містах Донбасу й інфраструктурі, а його спецназ мінував дороги та мости й убивав наших людей. А потім, по команді з Москви, вони раптом припинили вогонь...

Та війна поки що не завершилася. Окупант уже нібито згодний піти з Донбасу, але за умови збереження за собою Криму. Наче це улюблена іграшка диктатора. Втім, у цьому щось є. Згадаймо російський епос і Коція Безсмертного з його голкою в яйці. Так-от, Крим для путлера має таке саме значення, адже повернення півострова Україні – кінець авантюри і відповідний вердикт авантюристові.

Трохи про Крим. Деякі навіть помірковані російські політики й опозиціонери (приміром, професор Зубов, письменник Акунін та інші), визнаючи його анексію Російською Федерацією незаконною, а війну на Донбасі – злочинною, пропонують, однак, провести в Криму «ще один референдум під міжнародним контролем». Україна в жодному разі не має цього допускати, бо повернення краденого аж ніяк не передбачає урахування думки самого грабіжника та його «подельників», а отже, повинно бути беззастережним і повним. Хіба злочидь має право оспорювати вкрадене ним у законного власника майно?! Коли віднімали чуже, було просто? Так само просто й повертатимете.

Інакше це буде таким само безцеремонним втручанням у внутрішні справи нашої країни й продовженням тієї ж путінської політики іншими засобами. Або ж нехай проводять аналогічні референдуми на Кубані та в прикордонних з Україною областях, свого часу переданих Росії. А Крим, як невід'ємна частина України, має бути повернутий нам без жодних умов і референдумів, нав'язаних ззовні. Більше того, звідти повинні негайно піти всі російські військові частини, зокрема й Чорноморський флот, як такі, що грубо порушили навесні 2014 року міждержавний договір про своє тимчасове

ве перебування на території України. Тут наша позиція має бути твердою та принциповою.

Чорноморський флот повинен бути виведений із Криму, а краще – переданий Україні в повному складі як компенсація за завдані за його участю величезні збитки нашій країні.

А щодо кримчан, то вони самі мають вирішити, де їм жити, однак це не підстава для «дерібану» української території. Усі охочі можуть залишити півострів за українськими законами, якщо вважають життя в Україні для себе некомфортним і якщо насправді тут не йдеться про банальне бажання колишніх військовослужбовців ЗСУ, чиновників, держслужбовців, силовиків, прокурорів, суддів, проросійських екстремістів та інших членів секти свідків путлера уникнути відповідальності за участь у подіях «Кримської весни» 2014 року, й зокрема за зраду Батьківщини, присвоєння чужої власності та багато чого іншого.

І про це теж треба сказати заздалегідь. Так, у Криму є велика й активна російська діаспора, що сприяла анексії, але є закони України, і кожен повинен отримати по заслугі. Інші кримчани, насамперед кримські татари та українці, мають право жити на своїй батьківщині вільно, а не з волі окупантів.

Міркування ж російських опозиційних політиків, що, мовляв, украде-

ний Крим повернути буде непросто, – не більш ніж спроба відтермінувати неминучу справедливу розв'язку питання. А ще – обілити тих, хто в «отжатом» Криму «отжимал» підприємства, допомагав окупантам, а то й воював на Донбасі на боці агресора.

Чи триватиме війна на Донбасі після нинішнього крихкого, але все-таки припинення вогню? Скоріше за все україномовний у часі й виборі засобів, окупант, побоюючись подальшого посилення санкцій, відчайдушно маневрує, намагаючись із найменшими для себе втратами якось вижити з війни.

Москва всіма силами намагається буквально упхнути підконтрольних їй безумців ОРДЛО назад до складу України на «особливих правах». Але це вже не тиск упевненої в собі великої держави, а справжня агонія смертельно пораненого й загнаного в кут звіра.

А природне небажання Києва робити це кремлівська пропаганда трактує як відмову «київської хунти» від миру та звинувачує Україну в підготовці наступу, виправдовуючи тим самим подальше нарощування поставок своєї військовою формуванням озброєння й боєприпасів. Утім, колишній СРСР перед тим, як вивести війська з Афганістану, теж у рази збільшував поставки озброєнь своїм союзникам. Результат відомий.

Багатьом росіянам, як і нашим громадянам, котрі внаслідок кремлівської

пропаганди опинилися по той бік барикад у протистоянні в Криму та на Донбасі, знадобиться ще пройти очищення від бруду, у який їх люб'язно занурив обоюнований ними недофюрер із його захмарно високими рейтингами. І росіяни, одного дня (й, сподіваюся, дуже скоро) прозрівши, напевно не раз вжахнуться, що воювали з Україною. Але все це настане тільки після краху злочинного режиму та його брудної пропаганди, що продовжує чітко обплутувати свідомість величезної кількості населення.

Зате потім буде затребуваний наш досвід боротьби з корупцією, а також, що неабияк важливо, повернення з офшорів виведених туди олігархами за довгі роки активів. Скажімо, уже до кінця нинішнього року у Швейцарії має бути ухвалено законодавчий акт, що дає змогу спростити процедуру повернення активів, незаконно виведених за кордон лідерами різних держав. Для України актуальним буде повернення активів Януковича та його оточення, відповідно, для росіян – докладніше ознайомлення з цією практикою, бо згодом вона стане у пригоді й новій Росії. Бодай для того, щоб заплатити за агресію й відновлення нашого Донбасу. Загалом це буде дуже цікавий час!

Чимало, у тому числі російських (В. Яковлев) опозиційних та іноземних, експертів схильні вважати: з огляду на всі обставини, це може статися вже невдовзі.

Наказано вижити, або Оборонка-2015

За підсумками XII Міжнародної спеціалізованої виставки «Зброя та безпека-2015: все для оборони країни і захисту особистості», що відбулася 22–25 вересня в Києві на території Міжнародного виставкового центру, можна зробити певні висновки щодо того, як наші оборонні підприємства виживають у складних умовах «гібридної» війни, забезпечують військово зброєю та військовою технікою, а також оцінити бачення військовими можливостей переозброєння війська перспективними засобами ведення війни.

У виставці брали участь 248 компаній та фірм, зокрема 21 іноземна компанія зі США, Великої Британії, КНР, Німеччини, Польщі, Чехії, Ізраїлю, Індії, Нідерландів, Болгарії, Естонії тощо.

Україну представляли 32 підприємства зі складу ДК «Укроборонпром», а також такі відомі компанії, як: АТ «Мотор Січ», ПАТ «АвтоКрАЗ», Південний машинобудівний завод ім. Макарова, КБ «Південне», завод «Ленінська кузня», корпорація «Богдан», КПСПС «Арсенал». На виставковому майданчику площею 18 тисяч квадратних метрів розмістили понад 40 натурних зразків військової та спеціальної техніки.

У церемонії урочистого відкриття виставки брав участь Секретар РНБО України О. Турчинов.

Найбільший стенд розгорнув Державний концерн «Укроборонпром», до якого входить більшість українських виробників озброєнь та військової техніки й спецекспортерів. На ньому демонстрували макети та натурні зразки серійного і перспективного озброєння та військової техніки (ОВТ) вітчизняного виробництва:

